

kassen ved Albertis Forbrydelser var bragt. Da der derhos for Laanet blev stillet Statskassen fuld Sikkerhed, og Laanet ifølge de for dette stipulerede Vilkaar ikke heller paa anden Maade, navnlig ved at blotte Statskassens Kassebeholdning for nødvendige disponible Midler, kunde medføre Ulemper af Betydning for Statskassen, bliver Spørgsmaalet alene, om Anklagede har savnet formel Kompetence til paa egen Haand at tilstaa et Laan af Statskassen som det ompurgte. Dette kan nu under de foreliggende Omstændigheder ikke antages, og Anklagede Christensen vil derfor ogsaa under denne Del af Sagen være at frifinde.

Hvad dernæst de i Anklageskriftet under Post a. 3. nævnte Sigtelser mod Anklagede Christensen angaar maa der gives Anklagen Medhold i, at der navnlig under Forhandlingerne paa Rigsdagen i Foraaret 1908 er fremkommet en Række Oplysninger, der bestemt pegede hen paa, at Alberti i sin Embedsførelse havde gjort sig skyldig i Misbrug og Vilkaarligheder. En nærmere Undersøgelse af disse Forhold var derfor paakrævet, og naar Anklagede har nægtet sin Bistand i saa Henseende under Paaberaabelse af, at der ikke forelaa Beviser mod Alberti, har han ikke handlet forsvaligt, men paa den anden Side foreligger der saadanne undskyldende Omstændigheder, at hans Forhold i saa Henseende ikke findes at kunne henføres under nogen af Straffelovens Bestemmelser, navnlig ikke dens § 143.

Hvad endelig angaar den i Anklageskriftet under Post b. mod Anklagede Berg rejste Sigtelse for at have forsømt sin Tilsynspligt med Hensyn til „Den sjællandske Bondestands Sparekasse“ burde Anklagede Berg, da Departementschef Krieger, saaledes som i Anklageskriftet nærmere udviklet, i Sommeren 1906 fra paalidelig Kilde meddelte ham, at der i Sparekassens Regnskab manglede en Debetpost paa 3 Mill. Kr., ufortøvet og uden Betænkning have draget Omsorg for, at en saa væsentlig Fejl i Regnskabet ved Ministeriets egen Foranstaltning hurtigst muligt blev opklaret enten gennem Sparekasseinspektøren eller paa anden Maade. Ved at undlade at træffe saadan Foranstaltning og ved heller ikke i den følgende Tid at skride ind, uagtet der paa forskellig Maade blev givet ham yderligere Anledning dertil, har han gjort sig skyldig i en saadan Tilside sættelse af sin Embedspligt, at den maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 143.

For saa vidt derimod angaar den under Anklageskriftet Post a. 2 nævnte Sigtelse mod Anklagede Christensen findes det ikke oplyst, at han paa strafbar Maade har afholdt Anklagede Berg fra eller undladt at tilskynde ham til at opfylde sin Embedpligt i ovennævnte Henseende.

Som Følge af det anførte vil Anklagede Christensen i det